

30. alkalommal szervezte meg *Balassagyarmaton* a nyári tábort a *Rózsavölgyi Márk Zeneiskola* „Zene határok nélkül” címmel.

A mottóból kitűnik, hogy nemzetközi résztvevőkre is számítottak a rendezők a 15-30 közötti korosztályt megcélözva. Idén is érkeztek diákok Hollandiából, Kínából stb. A hangszeresek számára lehetőség nyílt kamarazenélésre, énekesnek pedig kórusban való részvételre. Az esti koncerteken nemcsak a tábor hallgatói, hanem tanárai is felléptek.

A népes zongora és vonós tanzsak mellett szép számmal jelentkezték fuvolisták, és magánénekesek is. Utóbbiakkal immáron harmadik alkalommal foglalkozott Kossuth-díjas operaénekesnőnk, **Tokody Ilona**, aki jelenleg a Pécsi Jannus Pannonius Egyetem Zenei Tagozatának professzora. Különleges élmény mellette dolgozni: látni, s hallani, amint bemutat egy-egy motívumot, frázist, esetleg hosszabb részletet, netán egy egész művet, légyen az akár bariton (sic!) ária (pl. Germont). A zenei formálás nagy mesterével találkozhatott a hallgatóság, amely megcsodálhatta, miként adja elő a nemzetközileg is ismert művésznő a választott darabot, s hányféleképpen lehet stílusosan megformálni, kifejezni valamit. Ámulatba ejtően figyelhettük azt a magától értetődő természetességet, ahogy pl. egy magyar népdalhoz nyúl. Kodály feldolgozásait a legegyszerűbb eszközökkel interpretálta minden sallang nélkül. Muzikalitása, tiszta szövegmondása, a dalok érthető prozódíaja szinte elképzelhetlenné teszi számunkra, hogy van egyéb jó megoldás is. Talán ez inspirálhatta azt a pécsi zeneszerző hallgatót, aki *Tokody Ilonának* ajánlva megharmonizálta az „Erdő mellett estvéledtem...” kezdetű népdalt.

Köszönet illeti a zeneiskola vezetőjét, *Ember Csabát*, aki rendületlen lelkesedéssel tesz, szervez a magyar zenei élet színvonalának megőrzéséért Balassagyarmaton.

Nagy Márta

Erdélyországban járva

A Magyar Kodály Társaság Szabolcs-Szatmár-Bereg-megyei Tagcsoportja idén augusztusban, négy napra Erdélybe látogatott. Az igényes programot egyesületünk tagja, *Belinszky Etelka* állította össze.

Az első napon olyan kastélyokat kerestünk föl, amelyek alig-alig ismertek a magyarországiak előtt, hiszen csak az elmúlt két-három évben nyitották meg kapuikat a látogatók előtt. *Marosvécsen* a reneszánsz Kemény-várkastélyt maga a család leszármazottja mutatta be nekünk. A történelmi termek és szobák irodalmi örökségünk fontos részének tanúi, hisz 1926 és 1944 között itt „működött” a Kemény János író által alapított Erdélyi Helikon, melynek tagja volt – többek között – Áprily

Lajos, Kós Károly, Dzsida Jenő, Reményik Sándor, Tamási Áron és Nyíró József is. A csak 2014 novemberétől látogatható kastély dísztermét, illetőleg beépített „nagy teraszát” még a megérkezésünket megelőző napon is rendezték. Ezután felkerestük a kastély parkját is, ahol Kemény János és hitvese Augusztá, Kemény Klió operaénekesnő – és 2000 óta Wass Albert nyugszik.

Gernyeszegen a szép parkban álló Teleki-kastélyt néztük meg, mely 1772 és 1803 között nyerte el barokk külsejét, a gödöllői mintájára. Ennek felújítása még folyik, de lépcsőháza, bálterme és sarokszobái már így is illúziókeltőek.

A második napon az UNESCO világörökségi listájára 1993-ban felvett száz erődtemplomok közül látogattunk meg hármat. A legtekintélyesebb a háromszoros erődfallal övezett *berethalmi*, mely már 1991-ben Europa Nostra díjat kapott, s majd három évszázadon át volt Szászország püspöki temploma. A mérnökablakokkal, csillaghálós boltozatával és Erdély legnagyobb szárnyas oltárával kivételes művészettörténeti értéket képvisel.

Almakerék erődtemplomának száz évvel ezelőtti restaurálásakor bukkantak rá arra a XIV. századi ötsoros falképsorozatra, mely kiterjedésében és ikonográfiai komplexitásában tekintve is egyedülálló Erdélyben.

A FOTÓKAT A SZERZŐ KÉSZÍTETTE

A csak meglehetősen viszontagságok árán megközelíthető *Szászfehéregyházán* egy különösen festői erődtemplomot látogattunk meg, talán ez őrizte meg leghívebben az öt-hatszáz évvel ezelőtti száz templomok

képét. Ennek tornyába is felkapaszkodtunk. Az erődfal bástyáiban a szász élet minden napjait és a szász kultúra emlékeit bemutató kiállításokat rendeztek be. A templom tornyából pedig a pompás panorámában gyönyörködhattunk.

A csíki és csángó kulturális örökségnek szenteltük a harmadik napot. *Csíkszeredában* a *Makovecz Imre* által tervezett templomot kerestük fel elsőként, majd a történelmi belvárossal ismerkedtünk. A Mikó várban található Csíki Székely Nemzeti Múzeumban rendkívül érdekes vártörténeti kiállítást láthattunk, mely a szemléletes és érzékletes bemutatás magas szintű példája. Itt tekinthettük meg a frissen restaurált műtárgyak és könyvek kiállítását, valamint a Budapestről áthozott Csontváry-kiállítást, mely

a festőóriás közel félszáz remekművét tárta elénk. Innen – az 1159 m magas Fügés-tetőn megpihenve – az ezeréves határhoz, *Gyimesbükkre* hajtottunk. Ott felkerestük a legkeletibb MÁV-bakterházat, a Rákóczi-várat, majd pedig *Borospatakán* a csángó skanzent, ahol tucatnyi áttelepített házban tanulmányozhattuk a csángók tárgyi világát, viseletét.

A *Kesice együttes* néptáncosainak és a Molnár Szabolcs vezette Gyüttment Zenekar autentikus műsora után egy csángó ételekből összeállított vacsorával búcsúztak el tőlünk.

A negyedik napon *Farkaslakán* az ötven éve elhunyt Tamási Áron (1897–1966) sírját és a mellette álló kopjafás Trianon emlékművet tekintettük meg, de felkerestük a falu 170 éves katolikus templomát is. *Bánffyhunyon* a XIII. századi, a mai formáját a későbbi átépítések során elnyert református templomot látogattuk meg, mely méltán büszkélkedik az írásos kézimunkákkal és a pompás kazettás mennyezettel.

Társaságunk tagjaival – önmagukat meg nem hazudtolva – erdélyi népdalokat énekelünk autóbuzson, templomokban, fogadóknak. De énekelünk mást is: a marosvecsei sírkertben a Himnuszt, Farkaslakán a Székely fohászt (Bartók Béla zenéjével és Tamás Győző versével), Csíkszeredában Mária-énekeket, Bánffyhunyon református zsoltárokat...

Tudjuk és érezzük, hogy a kincses Erdély minket mindig szívessen vár!

Dr. Sipos László

